

Chương 450: Thảm Hoạ Cổng (4) - Quyết Tâm Của Valier

(Số từ: 4619)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

12:30 PM 02/06/2023

Sự cố Cổng là một hiện tượng khi quái vật tràn ra khỏi Cổng dịch chuyển.

Phải mất một thời gian để Sự cố Cổng lan rộng đến mức quái vật có thể đến các khu vực xa xôi. Trừ khi một khoảng thời gian đáng kể đã trôi qua kể từ khi vụ việc xảy ra, vùng ngoại ô của thành phố hoặc những ngôi làng không có Cổng dịch chuyển sẽ tương đối yên bình.

Và để Cổng dịch chuyển tồn tại, dù là một cái nhỏ, thành phố phải có quy mô nhất định.

Khi bắt đầu vụ việc, những nơi nguy hiểm nhất là các thành phố lớn, bao gồm cả Thủ đô Hoàng gia. Nhóm của tôi, được hướng dẫn bởi Eleris, đã đến được địa điểm nơi Gallarsh và Luvien đang sử dụng [Dịch chuyển tức thời hàng loạt]. Chúng tôi đã có thể đến một khu rừng xa xôi cách xa Thủ đô Hoàng gia.

Tôi không biết Antirianus đang làm gì.

Tuy nhiên, chúng tôi đã đến một khu rừng xanh yên bình không liên quan gì đến thảm họa đang diễn ra ở Thủ đô Hoàng gia.

—Tôi, Olivia, Liana, Harriet, Eleris, Luvien và Gallarsh.

Ba người đi theo tôi mà không cần suy nghĩ đã rất ngưỡng mộ Luvien tai dài, nhưng khi nhìn thấy con Ma cà rồng Orc Gallarsh da xám, mặt họ tái nhợt đi.

“Cậu... Cậu thật sự...”

Liana chỉ vào tôi, chết lặng.

"Bây giờ cậu đang nói rằng đó thực sự là Ma vương? Cậu không biết điều đó khi cậu đi theo đó sao?"

"Không... đúng là như vậy, nhưng..."

Liana ngây người nhìn con Orc ma cà rồng da xám khổng lồ.

“Elf... họ thực sự tồn tại...”

Harriet cũng đang nhìn chăm chăm vào Luvien, miệng há hốc vì một lý do khác.

Chúng tôi đã xoay sở để thoát khỏi Thủ đô Hoàng gia một cách an toàn, mặc dù chúng tôi không mong đợi sẽ làm như vậy mà không gặp bất kỳ trở ngại nào.

Chúng tôi đang ở trong một khung cảnh rừng yên tĩnh và thanh bình với tiếng hót líu lo của những

loài chim không tên, nhưng nó không thực sự yên bình.

Không chỉ Thủ đô Hoàng gia, mà những con quái vật sẽ xuất hiện từ Cổng dịch chuyển trên toàn thế giới, và một số lượng đáng kể các thành phố sẽ bị phá hủy nếu không có phản ứng thích hợp.

Và các thành phố phụ của những thành phố bị phá hủy đó cũng sẽ phải đối mặt với số phận tương tự do những con quái vật lan rộng.

Mặc dù đó là vì lợi ích của tôi, nhưng Eleris, người đã tự mình gây ra vụ việc, khó có thể ngăn đầu lên được.

Những nỗ lực ngăn chặn Sự cố Cổng đã gây ra Sự cố Cổng.

Tuy nhiên, chúng tôi không thể bị trói buộc bởi sự tuyệt vọng.

Tôi nhìn những người ở nơi này.

Cuối cùng, họ là những người đã tin tưởng tôi và đi xa đến thế này. Tôi phải giải thích mọi thứ cho họ trước.

"Được rồi. Vì đây là cuộc gặp đầu tiên của chúng ta, hãy bắt đầu bằng phần giới thiệu. Đây là các Chúa tể ma cà rồng cổ đại, lâu đời hơn hầu hết các quốc gia và cộng tác viên của tôi."

Eleris của Tuesday.

Luvien của Thursday.

Gallarsh của Friday.

Cả ba đều sửng sốt trước thuật ngữ chưa từng nghe thấy "Chúa tể ma cà rồng".

"Nhưng... Bây giờ là ban ngày mà...?"

"Vâng..."

"Cứ kệ đi."

Không có thời gian để giải thích Chúa tể ma cà rồng là gì.

"Nhưng chẳng phải chúng ta đang thiếu một người sao? Lucynil đâu rồi?"

"Đúng rồi."

"...Cái gì?"

"À... giờ nghĩ lại thì, tôi đã thấy cô ấy trước đó..."

Olivia đã nhìn thấy Lucynil đột ngột xuất hiện.

"Lucynil là... một trong những Chúa tể Ma cà rồng đã thâm nhập vào Temple."

Lucynil sẽ được an toàn chứ?

Vừa nói, tôi không khỏi cảm thấy nhói trong lòng.

Khi nghe danh tính của Lucynil, mọi người đều sửng sốt, nhưng không có thời gian để hoàn toàn chấp nhận nó.

Có quá nhiều điều để giải thích.

Giả sử mọi người sẽ tin tưởng và không nghi ngờ lời nói của tôi, tôi đã nói với họ tất cả những gì tôi có thể.

Giống như tôi đã làm với Eleris.

Tôi nhớ mọi thứ kể từ ngày Ma vương bị Anh hùng giết chết.

Tôi đã biết về sự cố Cánh cổng và có một số kiến thức về tương lai.

Tôi đã làm mọi thứ có thể để ngăn chặn sự cố Cánh cổng.

Theo dõi Akasha và Cantus Magna.

Phát hiện ra danh tính thực sự của Akasha và vướng vào mớ hỗn độn ngay lúc tôi sắp sửa làm đổ mọi thứ.

Đó là lý do tại sao cấp dưới của tôi đã gây ra sự cố Cánh cổng để cứu tôi, và giờ tôi đang ở đây.

Eleris đã biết trước câu chuyện, nhưng bộ ba Temple, Gallarsh và Luvien đều tròn xoe mắt khi nghe tôi nói.

"Vì vậy, tôi đã trở thành nguyên nhân trực tiếp của sự cố Cánh cổng trong khi cố gắng ngăn chặn nó."

Tôi không biết mình đã có biểu cảm gì khi nói điều đó.

Tuy nhiên, Olivia và Harriet đang cắn môi.

Là người chịu trách nhiệm trực tiếp cho sự cố Cánh cổng, Eleris không thể nói bất cứ điều gì vì tội lỗi.

Nó đã rõ ràng.

Sarkegaar và Antirianus hẳn đã không thể cưỡng lại sự thôi thúc của họ.

Tất nhiên, điều đó không có nghĩa là cảm giác tội lỗi của Eleris sẽ biến mất.

"Dù sao đi nữa, chúng ta không thể ngồi yên với tình hình như thế này. Chúng ta phải làm gì đó."

Thật trớ trêu khi tôi, nguyên nhân gây ra sự cố Cánh cổng, lại đang phải chạy đôn chạy đáo để thu dọn hậu quả của nó.

Nhưng tôi không có sự lựa chọn.

Mạng sống của tôi được đánh đổi bằng mạng sống của hàng chục triệu, có khi là hàng tỷ. Ngay cả khi tôi không muốn nó, nó đã xảy ra.

Vì vậy, nhiệm vụ của tôi không phải là cứu ít nhất một người sao?

Ít nhất một sinh mệnh đã chết vì tôi?

Chắc hẳn Antirianus hy vọng vào sự suy sụp trong tuyệt vọng của tôi, nhưng tôi không có ý định nhượng bộ.

Tôi đã nghĩ mình sẽ cứu được mọi người.

Dù biết không thể cứu được tất cả mọi người nhưng tôi vẫn cố gắng.

Và nếu hóa ra tôi là nguyên nhân của một tình huống mà mọi người sẽ chết.

Nếu tôi làm theo cách đó.

Nếu bạn ném tôi vào một tình huống như vậy.

Bạn có nghĩ rằng tôi sẽ tuyệt vọng?

Bạn có nghĩ rằng tôi sẽ sụp đổ?

Bạn có nghĩ rằng tôi không thể đứng dậy một lần nữa?

Nếu tôi có thể cứu tất cả mọi người bằng cách chết, tôi đã làm như vậy.

Tuy nhiên, cái chết của tôi bây giờ sẽ là vô nghĩa và không tạo ra được gì nữa.

Vì những gì tôi có thể làm qua cái chết đã biến mất, tôi sẽ làm những gì có thể khi còn sống.

Không thể tìm thấy ý nghĩa trong cái chết, tôi sẽ tìm thấy ý nghĩa trong cuộc sống.

Tôi không phải là người mạnh mẽ, nhưng tôi đã suy nghĩ rất nhiều trong thời gian bị bắt.

Trong sự cam chịu, tôi ước rằng mọi thứ sẽ kết thúc với cái chết của tôi.

Nhưng tôi không chết.

Tôi phải sống sót và chứng kiến sự cổ Cánh cổng, chỉ để bị ném trở lại thế giới.

Thế giới muốn tôi sụp đổ.

Vì ác ý đó, vì bất công, vì đau khổ.

Tôi không thể chỉ ngoan ngoãn gục ngã.

Sự cố Cổng đã xảy ra, và tôi không thể chỉ ngồi ở một góc của lục địa, hối hận về những sai lầm của mình và cảm thấy chán nản.

Nếu tôi phải trở nên mạnh mẽ, thì tôi sẽ trở nên mạnh mẽ.

Tôi không biết điều gì đúng trong tình huống này. Nhưng không đứng dậy sau khi vấp ngã sẽ là điều ác.

Tôi muốn làm điều tốt, nhưng tôi không thể đạt được nó.

Ít nhất tôi sẽ tránh được điều ác.

Kể từ khi tôi quyết định tránh xa cái ác.

Tôi không thể gục ngã.

Tôi không thể do dự.

Tôi đã phải làm những gì tôi có thể làm.

"Reinhardt... anh có thực sự cần cứu con người không? Tại sao?"

Đó là lời của Olivia.

‘Bọn họ không tin anh, bọn họ chỉ hận anh, cho dù có phát hiện ngày hôm nay, bọn họ cũng chỉ hận anh, đổ hết tội cho Ma Vương.’

Olivia dường như không thể hiểu tại sao tôi phải cứu những con người như vậy.

"Đó là bởi vì anh đã tạo ra thế giới này theo cách đó."

Đây là thế giới do tôi tạo ra, và các nhân vật đã hy sinh cho những bất công mà tôi đã gây ra.

Nếu đó là sự thật.

Sau đó, tưởng tượng đó đã trở thành hiện thực.

Cố gắng giải quyết những bất công mà mình đã tạo ra, chỉ để gánh chịu những bất công còn lớn hơn.

Đó là tình huống mà tôi bị ném vào.

Đó là thế giới của tôi, sự bất công của tôi.

Vì vậy, tôi đã phải giải quyết nó.

Không ai có thể hiểu những gì tôi muốn nói.

Không sao nếu họ không hiểu.

Tôi sẽ làm những gì tôi có thể trong tình huống nhất định.

Ngay cả khi tôi không biết nguyên nhân của Sự cố Cổng, tôi đã làm những gì có thể trong tình huống nhất định.

Và bây giờ, kết quả là, nó đã dẫn đến Sự cố Cánh cổng.

Tôi vẫn làm những gì có thể trong tình huống nhất định.

Không có gì khác.

"Từ bây giờ, tôi phải bằng cách nào đó làm dịu tình hình này."

"Tôi không nghĩ mình có thể làm mọi thứ một mình. Những gì tôi có thể làm một mình rất hạn

ché và khi xét về quy mô, nó có lẽ không có giá trị lắm."

"Tôi đang cố gắng làm những gì tôi có thể làm, nhưng vì nó có lẽ sẽ không có ý nghĩa gì nhiều, tôi sẽ cần nhiều người."

"Mọi người không cần phải hợp tác với tôi. Nếu những gì tôi đang cố gắng làm không có ý nghĩa, mọi người không cần phải làm bất cứ điều gì. Nhưng tôi có một số trách nhiệm đối với những người đã tin tưởng tôi và đi xa đến mức này. Ít nhất là một nơi mà chúng ta có thể sống an toàn. Tôi sẽ thu xếp ít nhất chừng đó."

"Và vì tôi đang cố gắng làm điều gì đó mà tôi không thể làm một mình, thay vì 'tôi', đó phải là 'chúng ta'"

"Chúng ta phải đảm bảo một nền tảng nơi chúng ta có thể an toàn, tạo ra sức mạnh của mình, khiến mọi người đi theo chúng ta và củng cố bản thân... Tôi phải tiến hành những nhiệm vụ như vậy... vì vậy..."

Sự cố Cổng đã xảy ra.

Vì vậy, tôi không thể hài lòng với chỉ một mình tôi hoặc một lực lượng nhỏ để giải quyết việc này.

"Tôi sẽ xây dựng lại Darkland."

Và vì vậy, tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài mơ ước thực sự xây dựng lại Darkland ngay bây giờ.

Tôi đã có.

Trong tình huống mà mọi thứ đã đi sai hướng, mọi thứ đều bị hủy hoại.

Tôi cảm thấy rằng mình phải trở thành Vua của Darkland đã được khôi phục, thay vì tiếp tục là Hoàng tử của một quốc gia đổ nát.

Để dập tắt tình trạng Cồng, tôi phải xây dựng lại Ma giới. Nhảy vào một mình sẽ chỉ cho phép tôi phá hủy một vài Cồng. Tương lai của cái chết tự hủy hoại bản thân dường như quá chắc chắn.

Tôi mạnh hơn nhiều so với người thường, nhưng tôi cũng có giới hạn của mình.

Ngay cả khi tôi là một Swordmaster hay Grandmaster, nó sẽ không thay đổi bất cứ điều gì.

Ngay cả khi Swordmaster là siêu nhân vượt xa người thường, họ có thể cứu thế giới không?

Thông qua sức mạnh của những người theo tôi, tôi sẽ cứu các ngôi làng, khu phố và thành phố, đồng thời chấm dứt tình trạng Cồng.

Tốt hơn là sử dụng quyền lực và ảnh hưởng chính trị của tôi hơn là sức mạnh của chính tôi.

"Tôi vẫn chưa nghĩ về việc ai sẽ đi theo tôi hoặc làm thế nào để tôi có thể thành lập lực lượng của mình. Nhưng bây giờ..."

"Em biết."

Khi tôi định nói điều gì đó, Olivia lên tiếng.

"Chuyện gì?"

"Những người sẽ hỗ trợ anh vô điều kiện."

Tôi nghĩ tôi biết Olivia đang nói về cái gì.

"Nếu đó là Ngũ Đại Thần Giáo... Cho dù anh có nắm giữ một Thánh tích, miễn anh là nguyên nhân chắc chắn của tình hình Cánh cổng, họ có lẽ sẽ cố gắng từ chối anh, phải không?"

"Không, không phải họ."

Olivia lắc đầu quầy quậy.

"Những tín đồ của Giáo phái Ma thần."

Ah.

Chỉ sau đó tôi mới nhớ ra đề xuất mà tôi đã quên do những sự kiện đã xảy ra cho đến nay.

—Giáo phái Ma thần.

"Em biết căn cứ của những người theo Giáo phái Ma thần ở đâu và họ ở đâu."

Khi nào vậy?

"Các tín đồ của Giáo phái Ma thần sẽ nghĩ rằng họ nên chết thay vì chỉ giả vờ chết nếu họ nghe những lời của anh. Em đã nhìn thấy tất cả."

Olivia sau đó kể chi tiết cách thành phố đổ nát ở Sa mạc Gelkorir là căn cứ của những người theo Giáo phái Ma thần, và rằng cô ấy đã xác định được tất cả các căn cứ của họ.

Olivia nói thêm rằng ban đầu cô ấy định tiêu diệt chúng bằng cách huy động các Thánh Hiệp sĩ, nhưng đã bị các hiệp sĩ của Shanapell bắt trước khi báo cáo với các Thánh Hiệp sĩ.

Những người theo Giáo phái Ma thần.

Nguy hiểm, nhưng tôi cần sức mạnh ngay bây giờ. Hơn bất cứ điều gì, tôi cần sức mạnh trong tình huống này. Những tín đồ của Giáo phái Ma thần, những người tôn thờ tôi mà không cần sự đồng ý của tôi và coi lời nói của tôi là tuyệt đối, là lực lượng mà tôi phải đảm bảo trong tình huống này.

Điều này xảy ra vì thời gian đã tắt.

Nếu sai thời điểm, những người theo Giáo phái Ma thần đã bị các Thánh Hiệp sĩ quét sạch.

Sai lầm này vừa là một sự kiện khủng khiếp vừa là một điều may mắn đối với tôi.

Harriet và Liana không hiểu làm thế nào Olivia có thể có được những thông tin như vậy.

Hai người đó không biết rằng Olivia có thể xử lý sức mạnh của Giáo phái Ma thần.

Chỉ cần xử lý sức mạnh của Giáo phái Ma thần sẽ giúp dễ dàng lấy được lòng tin của những người

theo dõi, vì vậy việc tiếp cận họ sẽ là điều dễ dàng nhất đối với Olivia.

“Được rồi... vậy thì việc đảm bảo những người theo Giáo phái Ma thần là cấp dưới của anh là rất quan trọng...”

Đảm bảo lực lượng của Giáo phái Ma thần như lực lượng của tôi đã trở thành một điều kiện tối quan trọng.

Và sa mạc Gelkorir là một nơi hoang vắng. Không có Cổng dịch chuyển nào ở đó, vì vậy nó không những không bị ảnh hưởng bởi tình hình Cổng mà còn không biết về những gì đang xảy ra trên lục địa.

*Vút!

Ở một nơi nào đó, một đàn dơi đen bắt đầu bay từ một phía của khu rừng. Harriet tái mặt khi cô chỉ vào chúng.

"Cái... cái gì vậy?"

"Đừng lo lắng."

Chẳng mấy chốc, họ tập trung lại trước mặt chúng tôi và hóa thân thành một ông già trong bộ đồ đen, đội mũ rộng vành, chống gậy.

Antirianus cúi đầu thật sâu và bỏ mũ ra khi nhìn thấy tôi.

"Tôi rất vinh dự được gặp một sinh vật vĩ đại như vậy."

Antirianus có vẻ thích thú với tình huống này, mỉm cười khi đội lại chiếc mũ của mình.

Đúng.

Tôi hẳn đã đạt được câu trả lời cho mọi thứ, và ông ấy hẳn rất vui mừng khi thấy tình hình hỗn loạn.

"Ông già đó là một trong những Chúa tể ma cà rồng mà tôi đã đề cập trước đó, Antirianus của Saturday. Đừng quá thân thiện với ông ta; ông ta bị điên."

"Hehe. Hơi chát đấy."

Antirianus chỉ cười trước những lời cay nghiệt của tôi.

Có quá nhiều thông tin để ba người họ xử lý. Dù sao, bây giờ không có thời gian để bình tĩnh giải thích mọi thứ.

"Gia chủ của Wednesday và Sarkegaar đã bị bắt, Loyar và Epinhauser đã chết."

Antirianus mang đến tin tức.

—*Epinhauser và Loyar đã chết.*

"T-tại sao... Sensei...?"

"Giáo viên của chúng tôi?"

Liana và Harriet đều tái mặt khi biết tin về cái chết của Epinhauser.

Tôi cũng không biết lý do.

Epinhauser đã cố gắng cứu tôi, nói rằng đó không phải là ý định của Black Order.

Epinhauser đã đi ngược lại ý muốn của Hội để cứu tôi, và ông ấy đã chết.

Và Loyar cũng chết.

Cơ hội sống sót của Rotary là rất mong manh.

Điều gì đã xảy ra với Adriana?

Có một số người sống sót, nhưng quá nhiều người đã chết hoặc có số phận không chắc chắn.

"..."

Tôi rùng mình trước áp lực và tuyệt vọng đến thấu tim.

Tại sao Epinhauser chết vì tôi?

Tôi không muốn nghĩ về cái chết của Loyar và các thành viên băng đảng, nhưng không có thời gian để đắm mình trong những suy nghĩ đó.

Tôi chưa bao giờ biết ý nghĩa của việc trở thành một vị vua, và tôi chưa bao giờ muốn trở thành một vị vua.

Tôi không có ý định hoàn thành ước nguyện của Sarkegaar để tôi trở thành vua.

Nhưng, tôi quyết định trở thành vua.

Làm vua không dành cho những kẻ buồn bã, chán nản và chìm trong tuyệt vọng trong căn phòng của mình.

Điều gì đã xảy ra, đã xảy ra.

Ai đã yêu tôi, và tôi đã yêu một người biết bao nhiêu.

Những kỷ niệm với họ như thế nào, chúng có ý nghĩa như thế nào đối với tôi.

Tốt hơn là nghĩ về tương lai hơn là hồi tưởng.

Vì vậy, tôi sẽ gạt nó đi, tiếp tục đẩy lùi những suy nghĩ đó và tiếp tục gạt chúng đi cho đến khi mọi thứ ổn thỏa.

Và cuối cùng, hãy quên đi.

Cuối cùng, không biết nhớ gì, nhớ ai, đau buồn vì điều gì.

Đó sẽ là một vị vua.

Loyar đã chết.

Epinhauser đã chết.

Tuy nhiên.

Lucynil và Sarkegaar bị bắt.

Họ vẫn còn sống.

Tôi sẽ dập tắt nỗi đau buồn cho người đã khuất.

Tôi không thể biết khi nào tôi có thể đau buồn vì điều đó.

Cái chết không thể đảo ngược, vì vậy tôi phải trì hoãn cái chết của những người còn sống, những người của tôi.

"Antirianus, ông có thể chuyển một thông điệp tới Đế quốc không?"

"Điều đó sẽ dễ dàng có thể."

Tôi phải trở thành một thực thể nắm lấy tương lai.

Tôi không thể bị trói buộc bởi quá khứ.

"Mặc dù tình huống đã xảy ra, chúng tôi sẽ phản ứng với sự cố Cổng theo cách của chúng tôi và không có ý định chiến đấu với con người. Xin hãy truyền đạt điều đó."

Sự cố Cổng đã xảy ra.

"Nhưng nếu các người giết Lucynil và Sarkegaar, đó sẽ là mối quan hệ thù địch vĩnh viễn kể từ thời điểm nó xảy ra."

Đây không phải là trò đùa.

"Truyền đạt như vậy."

Sức mạnh hiện tại của tôi không đủ để đánh bại Đế chế.

"Họ nên biết rằng nếu tôi, người đã hấp thụ sức mạnh của Giáo phái Ma thần, cố gắng làm như vậy, tôi có thể làm điều đó bất cứ lúc nào."

Nhưng nếu tôi hấp thụ sức mạnh của Giáo phái Ma thần, Đế quốc sẽ không còn là vấn đề nữa, vì tôi sẽ có sức mạnh để gây ra sự sụp đổ của nhân loại.

Mặc dù Đế chế có thể đủ ngu ngốc để không biết điều đó. Đó là lý do tại sao họ có thể giết Lucynil và Sarkegaar.

Nếu điều đó xảy ra, tôi sẽ tiêu diệt Đế chế và xây dựng một Đế chế mới trên vùng đất đã sụp đổ.

Không cần chủ nhân của nhân loại phải là con người.

"Heh, hehehe... Tôi chắc chắn sẽ truyền đạt điều đó, hỡi Đáng vĩ đại..."

Antirianus, người dường như quá thích thú với những lời nói và quyết định của tôi, phá lên cười. Nhìn ông, tôi nheo mắt lại.

Tôi biết sẽ không vui nếu thay đổi tin nhắn theo một cách kỳ lạ.

Như thể đọc được suy nghĩ của tôi, Antirianus miễn cưỡng lắc đầu.

"Ha ha... Chẳng lẽ tôi theo đuổi thú vui nhỏ mọn như vậy sao?"

Đúng rồi.

Tôi tin lời của Antirianus rằng ông ấy sẽ không tham gia vào những trò đùa liêu lĩnh trừ khi đó là niềm vui tột cùng.

*Rắc! Rắc!

*Chớp cánh!

Mọi người đang quan sát Antirianus, người đã biến thành một đàn dơi và đang bay đi, như thể ông ta có điềm gở.

Đế quốc có thể ghét tôi, nhưng họ không thể không nghĩ về điều gì sẽ xảy ra nếu họ coi tôi là kẻ thù.

Có thể khó trả đũa họ ngay lập tức, nhưng về lâu dài, điều đó có thể xảy ra.

"Archdemon, từ bây giờ cậu có định đến Sa mạc Gelkorir không?"

Luvien hỏi tôi.

Gallarsh và Luvien có tiếp tục hợp tác với tôi không?

Tôi không thể nói bất cứ điều gì ngay cả khi hai người đó quyết định rời đi. Họ đã làm quá nhiều cho tôi, người không có gì để đền đáp.

"Sa mạc Gelkorir cũng là căn cứ của tôi. Nếu tôi biết vị trí chính xác của những người theo Giáo phái Ma thần, tôi có thể đưa chúng ta đến đó."

"Đúng vậy. Nhưng đó không phải ưu tiên hàng đầu."

Có một cái gì đó quan trọng hơn việc đảm bảo sức mạnh.

—Một cơ sở.

Vùng đất nơi chúng ta có thể được an toàn.
Và trước đó.

Tôi nhìn Harriet và Liana.

"Còn Gia tộc của các cậu thì sao... Cả hai sẽ làm gì?"

Cả hai đã cố gắng cứu tôi bằng cách nào đó. Tôi không biết kế hoạch là gì, nhưng nó rối tung lên vì sự cố Cánh cổng.

Nhưng bây giờ một tình huống như vậy đã xảy ra, rõ ràng là họ sẽ nghĩ rằng Gia tộc họ đang gặp nguy hiểm. Đó không chỉ là mạng sống của họ mà còn là mạng sống của tất cả mọi người trên lục địa.

"Arnaka sẽ... không sao đâu... Em tin cha của chúng mình..."

Thủ đô của Công quốc Saint-Owan, Arnaka.

Tất nhiên, Harriet dường như tin rằng Công quốc Saint-Owan sẽ có thể xử lý sự hỗn loạn do sự cố Cánh cổng gây ra.

Lần này tôi nhìn Liana. Liana nhìn chăm chăm vào phía bên kia của khu rừng và chậm rãi nói như thể đang thờ dài.

"...Tớ đã nói với mẹ rằng hôm nay mình sẽ làm việc này."

Bằng cách nào đó, Liana biết rằng Đế chế là mục tiêu báo thù của cô ấy, không phải tôi. Việc cô ấy

nói những điều như vậy có nghĩa là mẹ của Liana cũng biết điều đó.

Liana đã quyết định đứng về phía Ma vương để tiêu diệt Đế chế, và mẹ cô đã chấp nhận điều đó.

Sau cái chết của Công tước Grantz, rõ ràng là Nữ công tước cũng đã trải qua nhiều thay đổi trong lòng.

Nữ công tước cho phép Liana mạo hiểm mạng sống của mình để trả thù cho cha cô.

Nhưng bây giờ, người gặp nguy hiểm không phải là Liana mà là Nữ công tước.

Mặc dù run sợ nhưng Harriet tin vào quyền năng của Công tước Saint-Owan và Công quốc, không như cha cô luôn lo lắng nhưng tin rằng cô sẽ được an toàn.

Tính mạng của Nữ công tước đang gặp nguy hiểm, và ngay cả khi cô ấy không hề hấn gì cho đến khi Sự cố Cánh cổng ổn định, chừng nào Liana còn trung thành với tôi, thì Nữ công tước vẫn không thể an toàn.

Tay Liana run lên khi cô nắm chặt tay lại.

"Thì ra mẹ tớ... biết. Lúc trước chúng ta đến đó..."

Huh?

Nó có thể là?

"Quần đảo Edina?"

"Phải, bà ấy đang trốn trong một biệt thự ở đó. Vì tớ làm việc này... sẽ rất nguy hiểm..."

Nữ công tước xứ Grantz đã ẩn mình từ trước khi biết rằng Liana đang lên kế hoạch gây rắc rối.

Tuy nhiên, sự cố Cánh cổng cũng sẽ xảy ra ở Quần đảo Edina, khiến tính mạng của Nữ công tước gặp nguy hiểm. Đó là lý do tại sao Liana quyết định giúp tôi lúc này, nhưng cô ấy không thể yên tâm khi biết mạng sống của mẹ mình đang gặp nguy hiểm.

"Ồ tốt đấy."

Nhưng lời nói của tôi khiến Liana nheo mắt nhìn tôi, và Harriet rùng mình như muốn hỏi tôi đang nói về cái gì.

"Những gì tốt?"

"Đương nhiên là tốt rồi."

Tôi khoanh tay lại.

"Từ giờ trở đi, chúng ta sẽ đến Quần đảo Edina."

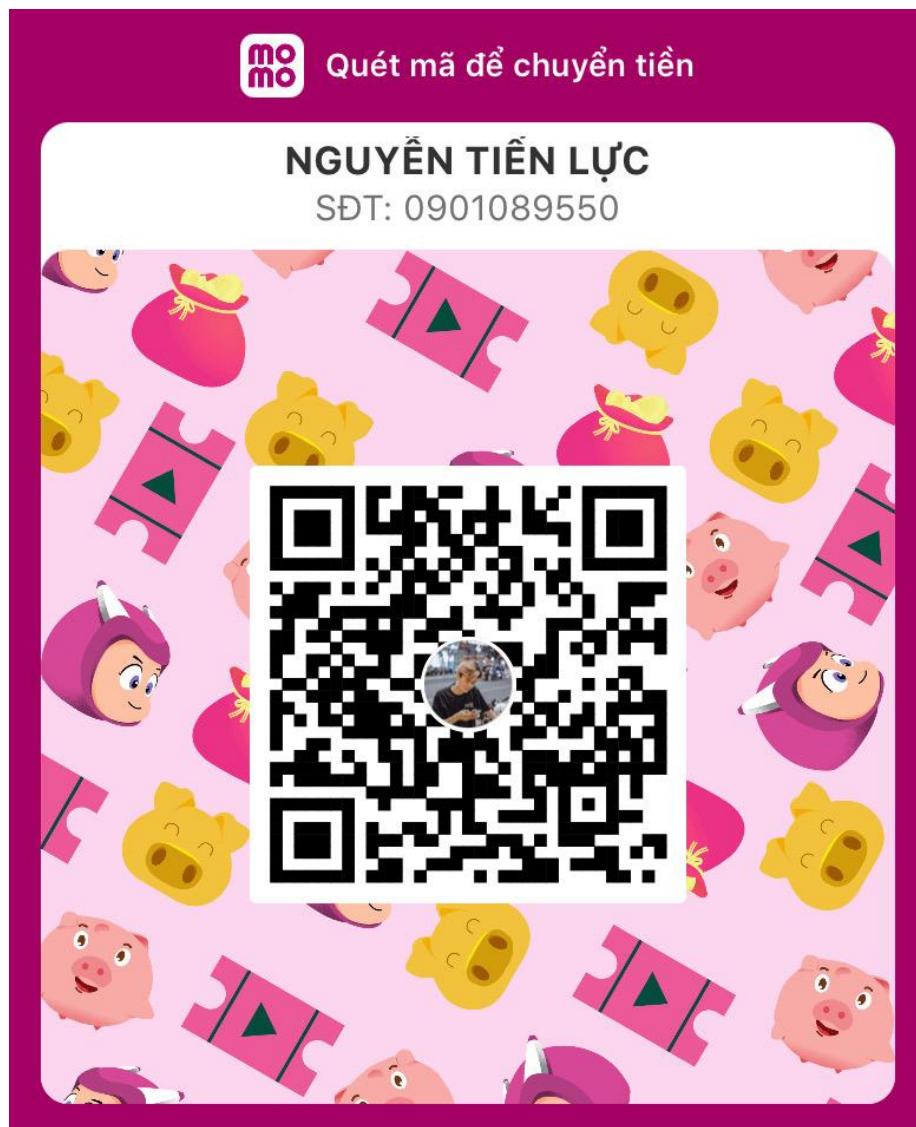
Nơi chúng tôi sẽ sử dụng làm căn cứ từ giờ trở đi. Không chỉ để cứu Airi, người có thể gặp nguy hiểm, mà còn ở một nơi cách xa lục địa, nơi tin tức được truyền đi rất chậm.

—Quần đảo Edina.

Quần đảo bị cô lập đó là nơi hoàn hảo để chúng ta trốn tránh sự dòm ngó của Đế chế và xây dựng sức mạnh của mình.

"Chúng ta sẽ tiếp quản Quần đảo Edina."
Nơi đó sẽ là điểm khởi đầu cho Darkland hồi sinh.
Chúng ta sẽ cứu Airi.
Và chúng ta cũng sẽ cứu Nữ công tước Grantz.
Đó là lý do tại sao nó chỉ có thể là một điều tốt.
(*Tluc: R.I.P Loyar lại pay màu một người*)

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading